

ປະຈຳພະຍານ

ໂດຍ ປະທານເຮັນລີ ບີ ໄອລິງ
ທີ່ປຶກສາທິໜຶ່ງໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ

ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູຫລາຍສຳລັບ ໂອກາດທີ່ໄດ້ກ່າວກັບທ່ານໃນວັນຊະບາໂຕຢູ່ກອງ
ປະຊຸມໃຫຍ່ຂອງສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄິດແຫ່ງໄຟຟ້ນຍຸກສຸດທ້າຍ. ສະມາຊິກທຸກຄົນຂອງ
ສາສນາຈັກນີ້ທີ່ສັກສິດອັນດຽວກັນ. ເຮົາໄດ້ຮັບເອົາມັນ ແລະ ສັນຍາທີ່ຈະບັນລຸມັນ ຕອນເຮົາ
ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ. ເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກຖ້ອຍຄຳຂອງແອວມາ, ສາດສະດາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະຄຳພີ
ມໍ່ມອນ, ເຖິງສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າວ່າເຮົາຈະ: “ເຕັມໃຈທີ່ຈະເປັນທຸກກັບຄົນທີ່ເປັນທຸກ; ແທ້
ຈິງແລ້ວ, ຈະປອບໃຈຄົນທີ່ຕ້ອງການຄວາມປອບໃຈ, ແລະ ຈະຢືນເປັນພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກ
ເວລາ ແລະ ໃນທຸກສິ່ງ, ແລະ ໃນທຸກບ່ອນທີ່ພວກທ່ານຢູ່, ເຖິງແມ່ນຈົນເຖິງຄວາມຕາຍ, ເພື່ອພວກທ່ານ
ຈະຖືກໄຖ່ໂດຍພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ກັບບັນດາຜູ້ຄົນຂອງການຝັນຄົນຊີວິດຄັ້ງທຳອິດ, ເພື່ອ
ພວກທ່ານຈະມີຊີວິດນິລັນດອນ.”¹

ນັ້ນຄືໜ້າທີ່ອັນສຳຄັນ ແລະ ເປັນຄຳສັນຍາທີ່ປະເສີດຈາກພຣະເຈົ້າ. ຂ່າວສານຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນມື້ນີ້
ແມ່ນກ່ຽວກັບການຊຸກຍູ້. ເຊັ່ນດຽວກັນພຣະຄຳພີມໍ່ມອນໄດ້ເຮັດໃຫ້ໜ້າທີ່ຂອງເຮົາເປັນທີ່ແຈ້ງແຈ້ງ,
ມັນຍັງໄດ້ນຳພາໄປໜ້ານຳອີກໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງຊີວິດນິລັນດອນ.

ໜຶ່ງ, ເຮົາໄດ້ສັນຍາທີ່ຈະກາຍເປັນຄົນເພື່ອແຜ່. ສອງ, ເຮົາສັນຍາທີ່ກາຍເປັນພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າ.
ແລະ ສາມ, ເຮົາສັນຍາທີ່ຈະອົດທົນ. ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນເປັນສິ່ງນຳພາທີ່ດີທີ່ສຸດໃນການຮຽນຮູ້ວ່າ
ເຮົາເຮັດໄດ້ດີປານໃດ ແລະ ວິທີທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ດີຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.

ໃຫ້ເຮົາເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການເປັນຄົນເພື່ອແຜ່. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເຕືອນທ່ານກ່ຽວກັບປະສົບການບໍ່ດົນມານີ້.
ພວກທ່ານຫລາຍຄົນໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຮັບໃຊ້ໃນວັນໜຶ່ງ. ມີຫລາຍພັນບ່ອນທີ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ
ຕະຫລອດທົ່ວໂລກ.

ສະພາເພື່ອນຂອງທ່ານທີ່ເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ວ່າຄວນຈັດໂຄງການ
ຊ່ອຍເຫລືອໃດຂຶ້ນ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ທູນຖາມພຣະເຈົ້າເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ຈຸກຄົນທີ່ເຂົາເຈົ້າຄວນໄປຮັບໃຊ້,
ຈະຮັບໃຊ້ໃນແບບໃດ, ແລະ ຄວນເຊື່ອເຊິນຜູ້ໃດແດ່ໃຫ້ມາເຂົ້າຮ່ວມ. ເຂົາເຈົ້າອາດອະທິຖານ
ຂໍໃຫ້ບໍລິມຊ້ວນ ຫລື ນ້ຳກິນ. ເໝືອກວ່າສິ່ງອື່ນໃດໝົດ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານວ່າ ທຸກຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ ແລະ
ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການຮັບໃຊ້ ຈະຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ຄຳອະທິຖານເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຮັບຄຳຕອບຢ່າງໜ້ອຍຢູ່ໃນຫວອດໜຶ່ງ. ຫລາຍກວ່າ
ສະມາຊິກ 120 ຄົນ ອາສາສະໝັກເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອ. ໃນສາມຊົ່ວໂມງ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນແປງບໍລິເວນ
ຕິກໂບດແຫ່ງໜຶ່ງຢູ່ໃນຊຸມຊົນຂອງເຮົາ. ມັນເປັນວຽກງານຫຍຸ້ງຍາກ ແຕ່ມ່ວນຊື່ນ. ຫົວໜ້າໂບດ
ແຫ່ງນັ້ນມີຄວາມກະຕັນຍູຫລາຍ. ທຸກຄົນທີ່ເຮັດວຽກນຳກັນ ໃນມື້ນີ້ຮູ້ສຶກເປັນໜຶ່ງ ແລະ ມີຄວາມ
ຮັກຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ບາງຄົນຍັງໄດ້ກ່າວອີກວ່າ ເຂົາເຈົ້າຮູ້ສຶກມີຄວາມສຸກ ໃນຂະນະທີ່ເຂົາ
ຫລິ້ນຫຍ້າ ແລະ ກຽມຝຸ່ມໝາກໄມ້.

ຖ້ອຍຄຳຈາກພຣະຄຳພິມມ່ອນ ໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອເຂົາເຈົ້າໃຫ້ ຮູ້ວ່າເປັນຫຍັງເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ສຶກມີຄວາມ
ສຸກນັ້ນ. ກະສັດເບັນຢາມິນໄດ້ກ່າວຕໍ່ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນວ່າ, “ເມື່ອພວກທ່ານຮັບໃຊ້ເພື່ອນມະນຸດດ້ວຍກັນ
ພວກທ່ານຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານນັ້ນເອງ.”² ແລະ ແມ່ນມ່ອນທີ່ໄດ້ສອນຖ້ອຍຄຳຂອງເພິ່ນ
ຢູ່ໃນພຣະຄຳພິມມ່ອນທີ່ວ່າ, “ຄວາມໃຈບຸນຄືຄວາມຮັກອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະ ມັນອິດທິນ
ຕະຫລອດການ; ແລະ ຜູ້ໃດຖືກພົບວ່າມີມັນໃນວັນສຸດທ້າຍ, ຍ່ອມຈະເປັນການດີກັບຜູ້ນັ້ນ.”³

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຮັກສາຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ ເມື່ອທ່ານຮັກສາຄຳສັນຍາຂອງທ່ານ. ເມື່ອທ່ານ
ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນເພື່ອພຣະອົງ, ແລ້ວພຣະອົງຈະປ່ອຍໃຫ້ທ່ານຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ. ແລະ
ບໍ່ດົນຄວາມຮູ້ສຶກໃຈບຸນຈະກາຍເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງໃນຄຸນສົມບັດຂອງທ່ານ. ແລະ ທ່ານຈະໄດ້ຮັບ
ຄວາມແນ່ນອນນັ້ນຂອງມັນໃນໃຈຂອງທ່ານ ເມື່ອທ່ານສືບຕໍ່ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໃນຊີວິດ, ແລະ
ຈະເປັນການດີຕໍ່ທ່ານ.

ດັ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າວ່າຈະກາຍເປັນຄົນເພື່ອແຜ່, ທ່ານກໍໄດ້ສັນຍາວ່າຈະເປັນພະຍານ
ຂອງພຣະອົງນຳອີກ ບໍ່ວ່າທ່ານຈະຢູ່ໃສກໍຕາມຕະຫລອດຊີວິດຂອງທ່ານ. ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ພຣະຄຳພິ
ມ່ອນເປັນສິ່ງນຳພາທີ່ດີທີ່ສຸດ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ມາ ເລື່ອງການຊ່ອຍເຫລືອເຮົາໃຫ້ຮັກສາຄຳສັນຍານັ້ນ.

ທີ່ອໜຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກເຊີນໃຫ້ໄປກ່າວຢູ່ພິທີຮັບໃບປະກາດສະນິຍະບັດຢູ່ມະຫາວິທະຍາໄລ ແຫ່ງໜຶ່ງ. ປະທານມະຫາວິທະຍາໄລຢາກເຊື່ອເຊີນປະທານກໍດອນ ບີ ຮິງລີ, ແຕ່ເຫັນວ່າເພິ່ນບໍ່ມີ ເວລາ. ສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຖືກເຊີນ. ຕອນນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ມີອາຍຸອ່ອນກວ່າໝູ່ຢູ່ໃນສະພາ ອັກຄະສາວິກສິບສອງ.

ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຊື່ອເຊີນຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກເປັນຫວ່າງ ເມື່ອນາງຮູ້ເຖິງຕຳແໜ່ງຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນຖານະເປັນ ອັກຄະສາວິກ. ນາງໄດ້ໂທມາຫາ ແລະ ເວົ້າວ່າ ຕອນນັ້ນນາງເຂົ້າໃຈແລ້ວ ກ່ຽວກັບໜ້າທີ່ຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ເປັນພະຍານຄົນໜຶ່ງຂອງພຣະເຢຊູຄິດ.

ໃນນ້ຳສຽງທີ່ໜັກແໜ້ນ ນາງໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດແນວນັ້ນບໍ່ໄດ້ຕອນຂ້າພະເຈົ້າຂຶ້ນ ກ່າວໃນຕອນນັ້ນ. ນາງໄດ້ອະທິບາຍວ່າ ມະຫາວິທະຍາໄລນັບຖືທຸກສາສນາ, ຮ່ວມທັງຜູ້ທີ່ ປະຕິເສດວ່າບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ. ນາງໄດ້ກ່າວຕື່ມອີກວ່າ, “ທ່ານຈະກ່າວເລື່ອງຄວາມເຊື່ອຂອງ ທ່ານບໍ່ໄດ້ຢູ່ນີ້.”

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ວາງໂທລະສັບລົງດ້ວຍຄວາມຂ້ອງໃຈຫລາຍສົມຄວນ. ຂ້າພະເຈົ້າຄວນບອກມະຫາ ວິທະຍາໄລບໍ່ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກລົ້ມເລີກເລື່ອງການໄປກ່າວຢູ່ທີ່ນັ້ນ? ມີພຽງສອງອາທິດເທົ່ານັ້ນ ກ່ອນຕ້ອງໄປກ່າວ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ປະກາດໄປແລ້ວວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປກ່າວ. ແລ້ວຖ້າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄປ ມັນຈະກະທົບກະເທືອນກັບຊື່ສຽງຂອງສາສນາຈັກແນວໃດ?

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານຂໍໃຫ້ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຢາກໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດ. ແລ້ວຄຳຕອບໄດ້ມາເຖິງ ໃນທາງທີ່ປະຫລາດໃຈຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ຕົວຢ່າງຂອງນີໄຟ, ອະບິນາໄດ, ແອວມາ, ອານູເລັກ, ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງໂມໄຊຢາແມ່ນກ່ຽວພັນກັບຂ້າພະເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເປັນພະຍານ ທີ່ກ້າຫານເຖິງພຣະເຢຊູຄິດເມື່ອປະເຊີນກັບບັນຫາທີ່ຫຍຸ້ງຍາກທີ່ສຸດ.

ສະນັ້ນ ມີການເລືອກຢ່າງດຽວຄື ຕ້ອງຈັດຕຽມ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບມະຫາ ວິທະຍາໄລ ເທົ່າທີ່ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້. ເມື່ອໃກ້ເຖິງນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຍິ່ງມີຄວາມເປັນຫວ່າງ ຫລາຍຂຶ້ນ, ແລະ ຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຈຶ່ງຈັງຫລາຍຂຶ້ນ.

ໃນຄວາມມະຫັດສະຈັນເຊັ່ນດຽວກັບນ້ຳແຍກອອກຈາກກັນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບເຫັນການຂຽນ ເລື່ອງໜຶ່ງຫາກໍຖືກພິມ. ມະຫາວິທະຍາໄລໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍສຳລັບສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຮັດ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບສາສນາຈັກໄດ້ຮຽນທີ່ຈະເຮັດໃນເລື່ອງຊ່ອຍເຫລືອມະນຸດສະທຳຕະຫລອດທົ່ວໂລກ.

ແລະ ສະນັ້ນໃນຄຳປາໄສຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບັນຍາຍກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພວກເຮົາ ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຮັດ ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອຄົນອື່ນທີ່ຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຫລາຍທີ່ສຸດ. ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ກ່າວວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພຣະເຊື້ອຈິດໄດ້ເປັນແຫລ່ງຂອງພອນທີ່ມາສູ່ຊີວິດຂອງຄົນທີ່ເຮົາ ໄດ້ຮັບ ໃຊ້.

ຫລັງຈາກກອງປະຊຸມນັ້ນ, ຜູ້ຄົນໄດ້ລຸກຢືນຂຶ້ນ ແລະ ຕົບມີ ຊຶ່ງເປັນສິ່ງແປກເລັກນ້ອຍຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຕົກຕະລົງ, ແຕ່ກໍມີຄວາມເປັນຫວັງເລັກນ້ອຍ. ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບ ອະບິນາໄດ. ພຽງແຕ່ແອວມາເທົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບເອົາການເປັນພະຍານຂອງເພິ່ນ. ແຕ່ໃນຄືນນັ້ນ, ໃນລະຫວ່າງການຮັບປະທານອາຫານຄຳ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນປະທານມະຫາວິທະຍາໄລກ່າວວ່າ ຢູ່ໃນຄຳປາໄສຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເພິ່ນໄດ້ຍິນຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ບັດນີ້, ການປົດປ່ອຍທີ່ມະຫັດສະຈັນນັ້ນໜ້ອຍໜັກໜ້ອຍໜາຈະມາສູ່ຂ້າພະເຈົ້າ ໃນເລື່ອງ ປະສົບການກ່ຽວກັບການເປັນພະຍານເຖິງພຣະຄຣິດ. ແຕ່ຜົນສະທ້ອນຂອງພຣະຄຳພິມມອນ ໃນຕົວທ່ານ, ໃນພະລັງ, ແລະ ໃນຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນ ແມ່ນແນ່ນອນ. ຄຳສອນ ແລະ ຕົວຢ່າງທີ່ກ້າຫານຢູ່ໃນພຣະຄຳພິມນັ້ນຈະຄຳຊູ, ນຳພາ, ແລະ ໃຫ້ຄວາມກ້າຫານແກ່ທ່ານ.

ຜູ້ສອນສາສນາຜູ້ປະກາດພຣະນາມ ແລະ ພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຊື້ອຈິດ ຈະໄດ້ຮັບພອນ ໂດຍການຊົມຊື່ນກັບພຣະຄຳພິມມອນ. ພໍແມ່ຜູ້ພະຍາຍາມຢາກໃຫ້ລູກ ມີປະຈັກພະຍານເຖິງ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຈະໄດ້ຮັບການຊ່ອຍເຫລືອ ເມື່ອເຂົາເຈົ້າສະແຫວງຫາວິທີທີ່ຈະນຳຖ້ອຍຄຳ ແລະ ອິດທິພົນຂອງພຣະຄຳພິມມອນມາສູ່ບ້ານເຮືອນ ແລະ ຊີວິດຂອງທຸກຄົນຢູ່ໃນຄອບຄົວ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ເປັນຄວາມຈິງສຳລັບພວກເຮົາ.

ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າ ການມະຫັດສະຈັນນັ້ນເກີດຂຶ້ນໃນກອງປະຊຸມສິນລະລິກທຸກເທື່ອ ແລະ ໃນຫ້ອງຮຽນຢູ່ໂບດປ່ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄປຮ່ວມ. ຜູ້ກ່າວປາໄສ ແລະ ຄູສອນໄດ້ສະແດງຄວາມຮັກ ແລະ ໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈເລື່ອງພຣະຄຳພິມ, ໂດຍສະເພາະ ພຣະຄຳພິມມອນ. ແລະ ປະຈັກພະຍານສ່ວນຕົວ ຈະມາຈາກສ່ວນເລິກແຫ່ງໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າຈະສອນດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ສະແດງປະຈັກພະຍານດ້ວຍພະລັງ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນເປັນພະຍານຄືກັນວ່າ ເຮົາເຮັດດີຂຶ້ນໃນພາກສ່ວນທີ່ສາມຂອງຄຳສັ່ນຍາທີ່ເຮົາ ໄດ້ເຮັດຕອນຮັບບັບຕິສະມາທີ່ຈະອົດທົນ, ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຕາບ ໃດທີ່ເຮົາມີຊີວິດຢູ່.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມເພື່ອນເກົ່າຄົນໜຶ່ງຢູ່ໂຮງໝໍ ຜູ້ເປັນໂລກມະເລັງທີ່ຮ້າຍແຮງ. ຂ້າພະເຈົ້າ
ໄດ້ພາລູກສາວສອງຄົນໄປນຳ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຄາດຫວັງໃຫ້ນາງຈີ່ຈຳພວກເຂົາ. ຄອບຄົວຂອງນາງ
ໄດ້ຢືນອ້ອມຕຽງນອນຂອງລາວຢູ່ຕອນພວກເຮົາຍ່າງເຂົ້າໄປ.

ນາງຫລຽວຂຶ້ນ ແລະ ຍິ້ມ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ເຄີຍລົມໃບໜ້າຂອງນາງ ເມື່ອນາງເຫັນພວກເຮົາພາ
ລູກສາວມານຳ. ນາງໄດ້ບອກໃຫ້ພວກເຂົາຫຍັບເຂົ້າໄປໃກ້ນາງ. ນາງໄດ້ລຸກນັ່ງຂຶ້ນ, ກອດເຂົາເຈົ້າ,
ແລະ ແນະນຳເຂົາເຈົ້າຕໍ່ຄອບຄົວຂອງນາງ. ນາງໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມດີເດັ່ນຂອງນາງນ້ອຍສອງຄົນ.
ຄືກັນກັບວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ສະເໜີເຈົ້າຍິງສອງຄົນຢູ່ຕໍ່ໜ້າວັງຂອງກະສັດ.

ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າຈະໄປຢາມບິດໜຶ່ງ ເພາະຄິດວ່າ ນາງຄົງເມື່ອຍ, ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຫລຽວເບິ່ງນາງ,
ເບິ່ງຄືວ່າ ນາງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເບີກບານ, ແລະ ໃຫ້ໄດ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າ ນາງເຕັມໄປດ້ວຍ
ຄວາມຮັກຕໍ່ເຮົາທຸກຄົນ.

ເບິ່ງຄືວ່າ ນາງຊິນຊິນກັບເວລາ ແລະ ຄືກັບວ່າເວລາໄດ້ຢຸດຢູ່. ນາງໄດ້ໃຊ້ຊີວິດສ່ວນຫລາຍຂອງ
ນາງລ້ຽງດູລູກເຕົ້າໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ນາງຮູ້ຈາກເລື່ອງລາວໃນພຣະຄຳພິມມ່ອນ ວ່າພຣະຜູ້ຊ່ອຍ
ໃຫ້ລອດທີ່ໄດ້ເປັນຄົນມາມີຊີວິດແລ້ວ ໄດ້ເອົາເດັກນ້ອຍມາເທື່ອລະຄົນ, ແລະ ອວຍພອນພວກເຂົາ, ແລະ
ກັກໝໍ້ແສງດ້ວຍຄວາມສຸກ.⁴ ແລະ ນາງກໍໄດ້ປະສົບກັບຄວາມສຸກນັ້ນເປັນເວລາດົນນານຄືກັນ
ເພື່ອຈະໄດ້ອີດທິນໃນການຮັບໃຊ້ດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນການມະຫັດສະຈັນເຊັ່ນດຽວກັນນັ້ນຢູ່ໃນຫ້ອງນອນຂອງຊາຍຄົນໜຶ່ງ
ຜູ້ໄດ້ຮັບໃຊ້ມາພຽງພໍແລ້ວ ດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ຄິດວ່າລາວລົມຄວນທີ່ຈະໄດ້ພັກຜ່ອນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ລາວໄດ້ຮັບການຮັກສາຫລາຍເທື່ອດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດກັບພະຍາດທີ່ທ່ານໝໍ
ບອກວ່າຮ້າຍແຮງ. ເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດປິ່ນປົວ ຫລື ໃຫ້ຄວາມຫວັງອີກຕໍ່ໄປ.

ພັນລະຍາຂອງລາວໄດ້ພາຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງນອນຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຂົາເຈົ້າ.
ລາວນອນຫງາຍຢູ່ໃນຕຽງທີ່ປູຮຽບຮ້ອຍດີ. ລາວນຸ່ງເສື້ອຂາວທີ່ລິດຢ່າງດີ, ໃສ່ກາລະວັດ, ແລະ
ໃສ່ເກີບໃໝ່.

ລາວໄດ້ເຫັນຄວາມແປກໃຈຢູ່ໃນດວງຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ໄດ້ຫົວອອກມາຢ່າງຄ່ອຍໆອະທິບາຍວ່າ, “ຫລັງຈາກທ່ານມອບພອນໃຫ້ຂ້ານ້ອຍແລ້ວ, ຂ້ານ້ອຍຢາກຕອບຮັບການເອີ້ນເພື່ອຈະໄດ້ລຸກຂຶ້ນຈາກຕຽງ ແລະ ອອກໄປເຮັດວຽກງານ. ດັ່ງທີ່ເຫັນແຈ້ງ ລາວຕຽມພ້ອມແລ້ວສຳລັບການສຳພາດນຳພະອາຈານໃນບໍດົນນັ້ນ, ສຳລັບຜູ້ທີ່ລາວໄດ້ທຳງານໃຫ້ດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດ.

ລາວເປັນຕົວຢ່າງຂອງໄຟຟ້າຍຸກສຸດທ້າຍທີ່ປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສແທ້ໆ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບເຫັນຫລັງຈາກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບໃຊ້ດ້ວຍຄວາມອຸທິດຕົນຕະຫລອດຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ແລ້ວເຂົາເຈົ້າໄດ້ກ້າວເດີນໄປໜ້າ.

ປະທານແມລິອອນ ຈີ ຣອມນີ ໄດ້ບັນລະຍາຍໃນທາງນີ້ວ່າ: “ສຳລັບຄົນທີ່ປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສແທ້ໆ ຈະບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາສິ່ງທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບພະກິດຕິຄຸນຂອງພະເຢຊູຄິດ. ເຂົາເຈົ້າມີແຕ່ຄວາມຮັກຕໍ່ພະເຈົ້າ ແລະ ມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຮັກສາພະບັນຍັດຂອງພະອົງ.”⁵

ໃນຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຮັກສາພະບັນຍັດນັ້ນ ສ່ວນຫລາຍແລ້ວ ເຮົາຈະເຫັນໃນສານຸສິດທີ່ມີປະສົບການຂອງພະຄິດ. ເຊັ່ນດຽວກັບແມ່ປ້າຜູ້ເວົ້າທັກທາຍກັບພວກລູກສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ຊາຍທີ່ໃສ່ເກີບໃໝ່ນັ້ນ ທີ່ຕຽມພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະລຸກຂຶ້ນ ແລະ ເຮັດວຽກໃຫ້ພະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເຂົາເຈົ້າເຮັດຕາມຄຳບັນຊາຂອງພະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ອລດຈິນເຖິງທີ່ສຸດ. ທ່ານທຸກຄົນກໍເຄີຍເຫັນ.

ທ່ານສາມາດເບິ່ງມັນຄືນອີກ ຖ້າຫາກທ່ານເປີດເບິ່ງໃນພະຄຳພິມມ່ອນ. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຮູ້ສຶກມີຄວາມຍ້ອງຍໍຊົມເຊີຍຢູ່ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າອ່ານຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ເກົ່າແກ່ຂອງພະເຈົ້າທີ່ວ່າ: “ເພາະແມ່ນແຕ່ຕອນນີ້ຮ່າງກາຍທັງໝົດຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍສັ່ນສາຍຢ່າງຍິ່ງຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມເວົ້າກັບພວກທ່ານ; ແຕ່ອົງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຍັງຄຳຊື້ຂ້າພະເຈົ້າໄວ້, ແລະ ຍອມໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານ.”⁶

ທ່ານສາມາດມີຄວາມກ້າຫານຄືກັນກັບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ຈາກຕົວຢ່າງອັນອົດທົນຂອງ ໂມ ໂຣໂນ. ເພິ່ນໄດ້ປະຕິບັດສາສນາກິດດ້ວຍຕົວຄົນດຽວ. ເພິ່ນຮູ້ວ່າ ຈະເຖິງບັນທ້າຍຊີວິດຂອງເພິ່ນແລ້ວ, ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ຂຽນຖ້ອຍຄຳດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ເພື່ອເຫັນແກ່ຜູ້ຄົນທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ເກີດເທື່ອ ແລະ ເປັນລູກຫລານຂອງສັດຕູຂອງເພິ່ນ: “ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງມາຫາພະຄິດ, ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນດີພ້ອມໃນພະອົງ, ແລະ ປະຕິເສດຕົນຈາກຄວາມບໍ່ເປັນເໝືອນດັ່ງພະເຈົ້າທຸກຢ່າງ; ແລະ ຖ້າຫາກທ່ານປະຕິເສດຕົນຈາກຄວາມບໍ່ເປັນເໝືອນດັ່ງພະເຈົ້າທຸກຢ່າງ, ແລະ ຮັກພະເຈົ້າດ້ວຍສູດພະລັງ, ຈິດໃຈ, ແລະ

ກຳລັງຂອງທ່ານ, ເມື່ອນັ້ນພຣະຄູນຂອງພຣະອົງຈຶ່ງພຽງພໍສຳລັບທ່ານ, ເພື່ອໂດຍພຣະຄູນຂອງພຣະອົງ, ທ່ານຈະດີພ້ອມໃນພຣະຄິດ.”⁷

ໂມໂຣໄນໄດ້ເປັນພະຍານຖົງຊີວິດ ແລະ ການປະຕິບັດ ສາສນາກິດຂອງເພິ່ນເພື່ອເປັນການກ່າວອຳລາ. ເພິ່ນໄດ້ເຊື່ອເຊິນໃຫ້ເຮັດຄວາມໃຈບຸນດັ່ງທີ່ສາດສະດາຕະຫລອດທົ່ວພຣະຄຳພິມມ່ອນໄດ້ເຮັດ. ເພິ່ນໄດ້ຕື່ມການເປັນພະຍານຂອງເພິ່ນໃສ່ນຳຖົງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ເມື່ອຄວາມຕາຍເລື່ອນເຂົ້າມາໃກ້. ເພິ່ນເປັນລູກທີ່ປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສແທ້ໆຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຮົາກໍສາມາດເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໃຈບຸນ, ບໍ່ມີຄວາມຢ້ານກົວທີ່ຈະເປັນພະຍານຖົງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ແລະ ພຣະກິດຕິຄູນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະອົດທົນຈົນຖົງທີ່ສຸດ.

ໂມໂຣໄນໄດ້ສອນເຮົາຖົງສິ່ງທີ່ເຮົາຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຮັດ. ເພິ່ນກ່າວວ່າ ບາດກ້າວທຳອິດທີ່ພາໄປຫາການປ່ຽນ ໃຈເຫລື້ອມໃສແທ້ໆນັ້ນແມ່ນການມີສັດທາ. ການສຶກສາພຣະຄຳພິດ້ວຍການອີຖານຈະຊ່ວຍສ້າງສັດທາໃນພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ, ໃນພຣະບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ, ແລະ ໃນພຣະກິດຕິຄູນຂອງພຣະອົງ. ມັນຈະສ້າງສັດທາຂອງທ່ານໃນສາດສະດາຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃນສະໄໝໂບຮານ ແລະ ປະຈຸບັນ.

ມັນຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າຫລາຍກວ່າໜັງສືເຫລື້ອມອື່ນໆ. ມັນສາມາດປ່ຽນແປງຊີວິດໃຫ້ດີຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ມັນຈະຊຸກຍູ້ທ່ານໃຫ້ເຮັດຄືກັນກັບຄູ່ສອນສາສນາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດ. ຕອນລາວໜີຈາກເຮືອນຕອນເປັນໄວລຸ້ນຄົນໜຶ່ງໄດ້ເອົາພຣະຄຳພິວາງໄວ້ໃນແກ້ດອັນທີ່ລາວຖືໄປນຳຕອນລາວຊອກຫາຄວາມສຸກ.

ຫລາຍປີຜ່ານໄປ. ລາວໄດ້ຍ້າຍຫລາຍບ່ອນຕະຫລອດທົ່ວໂລກ. ລາວຢູ່ຕົວຄົນດຽວ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສຸກ. ມີໜຶ່ງລາວເຫັນແກ້ດໜ່ວຍນັ້ນ. ມັນເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງຂອງທີ່ລາວໄດ້ຖືໄປນຳ. ຢູ່ກັບແກ້ດ, ລາວເຫັນພຣະຄຳພິມມ່ອນ. ລາວໄດ້ອ່ານມັນ ແລະ ທົດລອງມັນເບິ່ງ. ລາວຮູ້ວ່າ ມັນເປັນຄວາມຈິງ. ການເປັນພະຍານນັ້ນໄດ້ປ່ຽນຊີວິດຂອງລາວ. ລາວພົບເຫັນຄວາມສຸກເກີນກວ່າທີ່ລາວຄາດຝັນ.

ພຣະຄຳພິມມ່ອນຂອງທ່ານອາດຢູ່ລັບຕາ ເພາະໜ້າທີ່ວຽກງານອື່ນໆທີ່ທ່ານຕ້ອງເຮັດໃນທຸກວັນ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ທ່ານຈົ່ງສຶກສາມັນຢ່າງເລິກຊຶ້ງ ແລະ ສຶກສາມັນເລື້ອຍໆເດີ. ຢູ່ໃນນັ້ນມັນມີຄວາມລິມບູນຂອງພຣະກິດຕິຄູນຂອງພຣະເຢຊູ, ຊຶ່ງເປັນທາງດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດພາກັບຄືນບ້ານຫາພຣະເຈົ້າໄດ້.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ພະເຈົ້າຊົງພະຊົນຢູ່ ແລະ ຈະຕອບຄຳອະທິຖານຂອງທ່ານ.
ພະເປຊູຄຣິດເປັນພະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງໂລກ. ພະຄຳພິມໍນອນເປັນພະຍານທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ
ແນ່ແທ້ ບອກວ່າພະອົງຊົງພະຊົນຢູ່ ແລະ ພະອົງເປັນພະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດທີ່ໄດ້ເປັນຄົນມາມີຊີວິດ
ແລະ ຊົງພະຊົນຢູ່.

ພະຄຳພິມໍນອນເປັນພະຍານທີ່ລຳຄ່າ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານໃນພະນາມອັນສັກສິດຂອງ
ພະເປຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ໂມໄຊຢາ 18:9.
2. ໂມໄຊຢາ 2:17.
3. ໂມໂຣໄນ 7:47.
4. ເບິ່ງ 3 ນິໄຟ 17:21–22.
5. Marion G. Romney, in Conference Report, Oct. 1963, 23.
6. ໂມໄຊຢາ 2:30.
7. ໂມໂຣໄນ 10:32.